# YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (ensimmäinen jaosto)

19 päivänä marraskuuta 1998 *

Asiassa C-149/98 P,

**Anne-Marie Toller**, Euroopan yhteisöjen komission entinen virkamies, asuinpaikka Bryssel, edustajanaan asianajajat Benoît Lombart ja Éric Boigelot, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-142/96, Toller vastaan komissio, 19.2.1998 antaman tuomion (Kok. H. 1998, s. II-179) kumoamista,

vastapuolena:

**Euroopan yhteisöjen komissio**, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja Julian Currall ja oikeudellisen yksikön virkamies Christine Berardis-Kayser, avustajanaan asianajaja Denis Waelbroeck, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa c/o saman yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: D. A. O. Edward, joka hoitaa ensimmäisen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit L. Sevón (esittelevä tuomari) ja M. Wathelet,

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

**määräyksen**

1 Anne-Marie Toller on yhteisöjen tuomioistuimeen 17.4.1998 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan sekä EHTY:n tuomioistuimen perussäännön ja Euratomin tuomioistuimen perussäännön vastaavien määräysten nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-142/96, Toller vastaan komissio, 19.2.1998 antamaan tuomioon (Kok. H. 1998, s. II-179; jäljempänä tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkimatta hänen kanteensa, jossa vaadittiin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa 16.11.1995 tehdyn komission päätöksen, jolla hylättiin nimenomaisesti Tollerin 15.9.1995 esittämä, 1.7.1993 tehdyn komission päätöksen uudelleen käsittelemistä koskeva vaatimus sekä hänen vaatimuksensa siitä, että työkyvyttömyyslautakunta tutkii hänen tilanteensa uudelleen; viimeksi mainitussa päätöksessä määrättiin kantajan viraltapanosta ilman, että hänen oikeuttaan vanhuuseläkkeeseen alennettiin tai että se poistettiin.

2 Toller on yhteisöjen tuomioistuimeen 2.7.1998 toimittamallaan hakemuksella pyytänyt maksutonta oikeudenkäyntiä yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

3 Tuomiosta käy ilmi, että Toller pantiin viralta 1.7.1993 tehdyllä päätöksellä epäpätevyyden vuoksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin täsmentää tuomion 4 kohdassa, että nimittävä viranomainen määräsi Tollerin viraltapanosta ottaen huomioon kaksi aikaisempaa kurinpitoseuraamusta ja Tollerin epäpätevyyden, joka liittyi riidanalaisiin poissaoloihin vuosina 1990 ja 1991.

4 Tähän seuraamukseen johtanut kurinpitomenettely aloitettiin 4.9.1990. Tämän menettelyn yhteydessä oli asetettu työkyvyttömyyslautakunta, jota oli pyydetty antamaan lausunto Tollerin väittämästä täydellisestä pysyvästä työkyvyttömyydestään sekä hänen vuotta 1990 ja 1991 koskevien poissaolojensa lääketieteellisestä perusteesta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi tuomionsa 2 kohdassa, että lautakunta antoi 25.5.1992 yksimielisen lausuntonsa, jonka mukaan "mitään lääketieteellistä syytä, joihin pysyvä työkyvyttömyys voisi perustua, ei ole havaittu", "mitään sairautta, joka aiheuttaisi työkyvyttömyyden, ei ole voitu näyttää" ja "tämän johdosta työkyvyttömyys (etenkin vuosina 1990 ja 1991) ei ole lääketieteellisesti perusteltu."

5 Toller esitti 15.9.1995 vaatimuksen viraltapanopäätöksen uudelleen käsittelemiseksi. Hän selitti, että häntä ei olisi pitänyt katsoa kykeneväksi hoitamaan virkaansa ja että työkyvyttömyyslautakunnalla ja nimittävällä viranomaisella ei ollut täsmällistä tietoa kaikista niistä sairauksista, joista hän kärsi viraltapanonsa ajankohtana. Hän liitti vaatimukseensa eri lääkärintodistuksia ja -lausuntoja, jotka oli annettu 1.8.1994 ja 17.5.1995 välisenä aikana.

6 Komissio hylkäsi 16.11.1995 Tollerin vaatimuksen nimenomaisesti.

7 Toller teki 13.2.1996 tätä päätöstä koskevan valituksen, joka hylättiin implisiittisellä päätöksellä.

8 Toller nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 13.9.1996 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, joka koski 16.11.1995 tehtyä komission päätöstä.

9 Komissio esitti kannetta koskevan oikeudenkäyntiväitteen, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti käsitellä pääasian yhteydessä.

## Tuomio

10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi oikeudenkäyntiväitteen tutkimisen yhteydessä 46 kohdassa, että koska 1.7.1993 tehtyä viraltapanopäätöstä ei ollut riitautettu määräajassa, se tuli lopulliseksi. Se katsoi siten tuomion 48 kohdassa, että vain uuden ja olennaisen seikan ilmeneminen voisi olla perusteena tämän päätöksen uudelleen käsittelemistä koskevalle vaatimukselle.

11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin täsmensi tuomion 49 kohdassa, että Tollerin työkyvyttömyyslautakunnan lausuntoon ja 1.7.1993 tehtyyn päätökseen kohdistama arvostelu, joka perustuu kantajan luonnehtimiin uusiin ja olennaisiin seikkoihin, on merkityksellinen vain siltä osin kuin se koskee vuosia 1990 ja 1991, eli riidanalaisten poissaolojen ajankohtaa.

12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki Tollerin 15.9.1995 päivätyn vaatimuksensa tueksi esittämiin sairauksiin liittyvät seikat tarkistaakseen, olivatko ne sellaisia, joiden perusteella voitiin todeta uuden ja olennaisen seikan olemassaolo 1.7.1993 tehdyn viraltapanopäätöksen uudelleen käsittelemiseksi.

13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki näin ollen erikseen psyykkiset häiriöt (52 kohta), nivelreuman (54 kohta), sidekudos- ja lihaskivun (55 kohta), kroonisen väsymyksen oireyhtymän (56 ja 57 kohta), kolme päätöstä, jotka koskivat ennen vuotta 1993 tapahtuneita onnettomuuksia ja joissa jokaisessa myönnettiin päätöskohtaisesti 2, 3 ja 1 prosentin pysyvä osittainen invaliditeetti (58—60 kohta), kouristusalttiuden (61 kohta), kohdun poistoon liittyvät oireet (62 kohta), lihaksen jatkuvan supistustilan (63 kohta), mononukleoosin (64 kohta), kalkkikadon (65 kohta) ja rustonpehmennyksen (66 kohta).

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että esiintuodut seikat oli joko käsitelty työkyvyttömyyslautakunnassa tai niillä ei muuten ollut merkitystä vuosien 1990 ja 1991 riidanalaisten poissaolojen selittämiseksi.

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi siten 67 kohdassa, että Toller ei ollut osoittanut yhdenkään sellaisen uuden ja olennaisen seikan olemassaoloa, jonka perusteella 1.7.1993 tehty viraltapanopäätös olisi pitänyt käsitellä uudelleen, ja että koska Toller oli menettänyt oikeutensa tehdä uudelleen käsittelemistä koskeva vaatimus, kanne oli jätettävä tutkimatta.

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi vielä lisäksi 72 kohdassa, että valitusta ja kannetta koskevia henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklan säännöksiä sovelletaan nimittävän viranomaisen päätöksen uudelleen käsittelemiseen liittyvään vaatimukseen, ja 74 kohdassa, että vaatimuksen esittämistä koskevan määräajan alkamisen oli asianosaiselle vastaisen päätöksen uudelleen käsittelemisen perustelemiseksi vastattava sitä ajankohtaa, jolloin hänen esittämänsä uusi ja olennainen seikka oli tapahtunut, tai ajankohtaa, jolloin hän on tosiasiassa saanut tiedon tästä seikasta.

17 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korosti, että 17.5.1995 annettu lääkärinlausunto oli viimeinen seikka, johon Toller nojautui 15.9.1995 tehdyssä, uudelleen käsittelemistä koskevassa vaatimuksessaan, ja se totesi tuomion 76 kohdassa, että niiden väitettyjen uusien ja olennaisten seikkojen tiedoksisaannin, johon Toller

vetosi, sekä riidanalaisen valituksen tekemisen välillä oli kulunut yli kolme kuukautta, joten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että kanne oli jätettävä tutkimatta.

## Valitus

18 Toller vaatii valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin kumoaa tuomion ja hyväksyy hänen kanteensa, jossa vaadittiin sen 16.11.1995 tehdyn päätöksen kumoamista, jolla hylättiin Tollerin vaatimus 1.7.1993 tehdyn viraltapanopäätöksen uudelleen käsittelemiseksi, että se kumoaa Tollerin 13.2.1996 tekemän valituksen hylkäämistä koskevan implisiittisen päätöksen ja että se toteaa tämän seurauksena, että 1.7.1993 tehty päätös peruutetaan.

19 Toller esittää kaksi perustetta valituksensa tueksi. Ensimmäinen peruste koskee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole noudattanut perusteluvelvollisuutta, ja toinen uudelleen käsittelemistä koskevan vaatimuksen luonnehdintaa koskevaa oikeudellista virhettä.

## Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

20 Yhteisöjen tuomioistuin voi työjärjestyksen 119 artiklan nojalla milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä, jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton.

21 On muistettava, että yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan valitus voi EY:n perustamissopimuksen 168 A artiklan ja EY:n tuomiois-

tuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla perustua ainoastaan oikeussääntöjen rikkomista koskeviin perusteisiin eikä tosiseikkojen arviointiin (ks. asia C-283/90 P, Vidrányi v. komissio, tuomio 1.10.1991, Kok. 1991, s. I-4339, 11 kohta ja asia C-19/95 P, San Marco v. komissio, määräys 17.9.1996, Kok. 1996, s. I-4435, 39 ja 40 kohta).

*Ensimmäinen valitusperuste*

22 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tuomion perustelu on ristiriitainen siltä osin kuin siinä todetaan, että valittaja ei ollut määräajassa riitauttanut työkyvyttömyyslautakunnan päätelmiä, joiden perusteella nimittävä viranomainen teki päätöksensä 1.7.1993, koska tuomiossa kuitenkin katsotaan, että työkyvyttömyyden aiheuttaneista eri sairauksista tehtiin diagnoosi vasta myöhemmin.

23 Kantajan mielestä tämä perustelujen ristiriita ilmenee tuomion 53 kohdassa, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa toisaalta, että "kantaja tältä osin vain väittää, että hänellä oli psykiatrisia häiriöitä vuonna 1990, mutta niistä ei ollut tehty diagnoosia", ja toisaalta, että "työkyvyttömyyslautakunta, joka antoi lausuntonsa 25.5.1992, oli tutkinut nämä psykiatriset häiriöt. On siten todettava, että työkyvyttömyyslautakunnan päätelmät, jotka liittyvät kantajan esittämiin psykiatrisiin häiriöihin, ovat lopullisia".

24 Perustelujen ristiriita ilmenee myös tuomion 56 kohdassa, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei hyväksynyt uusien ja olennaisten seikkojen olemassaoloa vaikka se toteaa, että kantajan esittämistä seikoista ei ole voitu tehdä diagnoosia silloin, kun työkyvyttömyyslautakunta antoi lausuntonsa ja koska "kantajan esittämässä kahdessa muussa lääkärinlausunnossa, joissa todettiin sidekudos- ja lihaskipu

(tohtori Pelcin 9.11.1994 antama lääkärinlausunto ja tohtori Houssiaun 8.5.1995 antama lääkärinlausunto) ei diagnostisoitu kroonista väsymystä".

25 Ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa Toller myöntää, että työkyvyttömyyslautakunta käsitteli ne tietyt seikat, joiden perusteella työkyvyttömyyden aiheuttavat sairaudet löydettiin hänen viraltapanonsa jälkeen. Hän katsoo kuitenkin, että tästä ei voida päätellä, että työkyvyttömyyslautakunta olisi ottanut päätelmissään huomioon nyt esitetyt sairaudet, koska lautakunta ei lausunnon antamisen ajankohtana tehnyt diagnoosia näistä seikoista.

26 Komissio esittää vastineessaan, että Toller tulkitsi tuomioita puolueellisesti ja virheellisesti ja että tuomioissa ei ole ristiriitaisia perusteluja.

27 Komissio korostaa lisäksi, että Toller ei riitauttanut työkyvyttömyyslautakunnan kokoonpanon ja toiminnan säännönmukaisuutta, ja se, että lautakunta ei ole todennut niiden työkyvyttömyyden aiheuttaneiden sairauksien olemassaoloa, jotka sille esitettiin lääkärintodistuksissa ja analyyseissa, kuuluu lääketieteelliseen arviointiin, jota on pidettävänä lopullisena.

28 Tältä osin on syytä korostaa, että tuomion 53 kohta kuuluu seuraavasti:

"53 Kantaja ei vastauksessaan kiistä, että komissio on vastineessaan verrannut tohtori Pelcin diagnostisoimia psykiatrisia häiriöitä ja kantajan tai hänen lääkärinsä työkyvyttömyyslautakunnassa esiintuomia häiriöitä. Kantaja väittää tältä osin vain, että hänellä oli psykiatrisia häiriöitä vuonna 1990, mutta niistä ei ollut tehty diagnoosia. Tämän johdosta työkyvyttömyyslautakunta, joka antoi lausuntonsa 25.5.1992, oli tutkinut näitä psykiatrisia häiriöitä. On siten todettava, että työkyvyttömyyslautakunnan päätelmät, jotka liittyvät kantajan

esittämiin psykiatrisiin häiriöihin, ovat lopullisia (ks. edellä 50 kohta). Kyseessä ei siten voi olla uusi seikka, jonka vuoksi 1.7.1993 tehdyn päätöksen uudelleen käsitteleminen olisi perusteltua."

29 On selvää, että Toller on tulkinnut tuomion 53 kohtaa puolueellisesti ja virheellisesti.

30 Toller itse katsoo, että hänen psykiatrisista häiriöistään ei ole tehty diagnoosia vuonna 1990, kun taas ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin puolestaan toteaa, että tohtori Pelcin 9.11.1994 antamassa, valittajan pyytämässä lääkärinlausunnossa mainitut psykiatriset häiriöt ovat samanlaisia kuin mitä valittaja on esittänyt häntä kuultaessa 6.1.1992 työkyvyttömyyslautakunnassa.

31 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti ja ilman ristiriitaisuuksia todennut, että psykiatriset häiriöt eivät ole sellainen uusi seikka, jonka vuoksi 1.7.1993 tehty päätös tulisi käsitellä uudelleen.

32 Tuomion 56 ja 57 kohta kuuluvat seuraavasti:

"56 Neljänneksi kroonisen väsymyksen osalta on esitettävä kaksi seikkaa. Ainoastaan tohtori Marichal teki 17.5.1995 antamassaan lausunnossa diagnoosin tästä sairaudesta heti vuodesta 1990 lähtien, ilman että tämä diagnoosi nojautuu mihinkään objektiiviseen tekijään, jonka nojalla diagnoosi voidaan perustella, koska vain kantajan esittämät näkemykset mainitaan tältä osin. Tämän johdosta ei voida sulkea pois sitä, että tässä lääkärinlausunnossa vai toistetaan kantajan esittämät näkökannat. On todettava, kuten komissio perustellusti

huomauttaa, että vaikka tohtori Marichal liittää yhteen kroonisen väsymyksen ja sidekudos- ja lihaskivun, kahdessa muussa kantajan esittämässä lausunnossa, joissa sidekudos- ja lihaskipu todetaan (tohtori Pelcin 9.11.1994 antama lausunto ja tohtori Houssiaun 8.5.1995 antama lausunto) ei diagnostisoitu kroonista väsymystä. Lisäksi näissä kahdessa lääkärinlausunnossa sidekudos- ja lihaskipu diagnostisoidaan ainoastaan vuodesta 1993, eli sen ajanjakson ulkopuolella, joka otettaisiin huomioon 1.7.1993 tehdyn päätöksen mahdollisen uudelleen käsittelemisen yhteydessä.

57 Sen lisäksi, että kantaja eikä myöskään tohtori Antoine, jonka kantaja oli nimittänyt edustamaan häntä työkyvyttömyyslautakunnassa, eivät olleet tuoneet esiin tätä sairautta tutkimuksessa, johon työkyvyttömyyslautakunta ryhtyi, kantaja ei myöskään ole esittänyt syitä, joiden vuoksi tämä väitetty krooninen väsymys olisi selittänyt riidanalaiset poissaolot vuosina 1990 ja 1991 ja hän tyytyy muitta selityksittä vain vetoamaan suoran kausaalisen yhteyden olemassaoloon. Tämän seurauksena kantajan esittämät tiedot eivät voi aiheuttaa sitä, että tohtori Marichalin 17.5.1995 antamassaan lausunnossa esittämä diagnoosi katsottaisiin uudeksi ja olennaiseksi seikaksi, jonka vuoksi 1.7.1993 tehdyn päätöksen uudelleen käsitteleminen olisi perusteltua.

33 On selvää, että Toller on myös tulkinnut tuomion 56 kohtaa puolueellisesti ja virheellisesti.

34 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tässä kohdassa, että ei ole olemassa mitään aineellista todistetta siitä, että kantaja kärsi kroonisesta väsymyksestä vuonna 1990, koska tohtori Marichalin 17.5.1995 antamassa lausunnossa ainoastaan toistetaan kantajan esittämät näkökannat ja koska siltä osin kuin krooninen väsymys on yhteydessä sidekudos- ja lihaskipuun, tästä viimeksi mainitusta sairaudesta tehtiin diagnoosi vasta vuonna 1993.

35 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa lisäksi 57 kohdassa, ettei kantaja eikä myöskään lääkäri, joka edusti kantajaa työkyvyttömyyslautakunnassa, ole tuonut

esiin tätä sairautta lautakunnassa ja että kantaja ei myöskään ole täsmentänyt syitä, joiden vuoksi tämä väitetty krooninen väsymys olisi voinut selittää riidanalaiset poissaolot vuosina 1990 ja 1991.

36 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten perustellusti ja ilman ristiriitaisuuksia katsonut, että kroonisen väsymyksen oireyhtymä ei ollut uusi ja olennainen seikka, jonka vuoksi 1.7.1993 tehty päätös tulisi käsitellä uudelleen.

37 Kanneperusteen sen osan suhteen, joka koskee sitä seikkaa, että työkyvyttömyyslautakunta ei ollut voinut ottaa huomioon Tollerin työkyvyttömyyden aiheuttaneita sairauksia, koska vaikka työkyvyttömyyslautakunta olisi ollut tietoinen näihin sairauksiin liittyvistä tietyistä seikoista, se ei kuitenkaan tehnyt minkäänlaista diagnoosia niistä, on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi selvästi sellaisia tosiseikkoja, joita ei saateta yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen katsoessa, että työkyvyttömyyslautakunta oli ottanut huomioon tietyt seikat tai sairaudet tutkimuksessaan ja päätelmissään, eli kyse oli siten lopullisina pidettävistä lääketieteellisistä arvioinneista.

38 Edellä esitetystä johtuu tämän seurauksena, että ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on selvästi perusteeton ja että sen toisen osan tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

*Toinen valitusperuste*

39 Tollerin esittämä toinen valitusperuste koskee sitä, että hänen uudelleen käsittelemistä koskeva vaatimuksensa oli virheellisesti katsottu henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaiseksi valitukseksi, kun tämän vaatimuksen olisi pitänyt katsoa olevan esitetty saman artiklan 1 kohdan mukaisesti.

40 On kuitenkin todettava, että tämä valitusperuste kohdistuu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion perustelun siihen osaan, jota ennen se oli jo todennut, että kanne oli jätettävä tutkimatta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tutkittua komission esittämän oikeudenkäyntiväitteen, joka koski sitä, että 1.7.1993 tehtyä päätöstä koskeva kanne oli nostettu myöhässä, kun otetaan huomioon, että sellaista uutta seikkaa ei ollut, jonka perusteella tämä päätös olisi voitu asettaa kyseenalaiseksi.

41 Tämä valitusperuste on näin ollen tehoton ja siihen ei ole tarpeen vastata.

42 Edellä mainitusta seuraa kokonaisuudessaan, että valitus on hylättävä osittain perusteettomana ja osittain siksi, että sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat.

43 Tollerin hakeman maksuttoman oikeudenkäynnin osalta on muistettava, että yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 76 artiklan 3 kohdassa säädetään, että jaosto, joka käsittelee asian, tutkii, ettei kanne ole selvästi perusteeton ennen kuin se päättää, myönnetäänkö maksuton oikeudenkäynti tai myönnetäänkö se osittaisena vai hylätäänkö hakemus.

44 Maksutonta oikeudenkäyntiä koskeva hakemus on näin ollen hylättävä.

## Oikeudenkäyntikulut

45 Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan valitusmenettelyyn 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska vastaaja on vaatinut, että Toller velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska Toller on hävinnyt asian, hänet on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

**1) Valitus hylätään.**

**2) Anne-Marie Tollerin esittämä maksutonta oikeudenkäyntiä koskeva hakemus hylätään.**

**3) Anne-Marie Toller velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 19 päivänä marraskuuta 1998.

R. Grass — kirjaaja

D. A. O. Edward — ensimmäisen jaoston puheenjohtajan tehtäviä hoitava tuomari